

Den Haag, 3 december 2022

Geachte voorzitter en leden van de Commissie Koninkrijksrelaties van TK en EK,

Graag zou ik willen geloven en zien dat Caribisch Nederland werkelijk een deel van Nederland is, met alle inwoners met dezelfde voorzieningen, rechten en plichten. Volgens mij, en noem mij gerust naïef, was dat in 2010 ook de bedoeling voor de drie BES-eilanden. Dat niet per direct de Nederlandse wet- en regelgeving - ik heb het eerder zo benoemd - aldaar is toegepast (met uitzonderingen die passen bij de status van openbaar lichaam) zie ik als een weeffout, maar steeds meer ben ik van mening dat het niet zozeer een foutje was, maar een vooropgezet (doch goed verborgen gehouden) plan.

Asielzoekers en immigranten worden gehouden aan de Nederlandse wet- en regelgeving, maar bij de inpassing van Nederlanders in ons land kijken we eerst naar de aard van het Nederlanderschap: Europese Nederlanders langs meetlat A en Caribische Nederlanders langs meetlat B. Of het nu gaat om de toekenning van het BSN, de sociale uitkeringen, de onderwerping aan het belastingregime, de beschikbaarstelling van openbaar vervoer, de wijze waarop de zorg is ingericht, de beschikbaarheid van Nederlandse banken, de bestrijding van armoede en ongetwijfeld nog heel veel andere aspecten: het is allemaal net even anders (lees: vooral minder) in Caribisch Nederland dan in Europees Nederland.

En telkens wanneer het punt op de agenda staat om te worden besproken volgt een omleiding die steevast begint met de noodzaak tot nader onderzoek en eindigt bij de vaststelling dat de situatie nu eenmaal anders is (in Caribisch Nederland ten opzichte van Europees Nederland) zonder zich af te vragen of dat van nature zo is (bijvoorbeeld ten aanzien van het klimaat) of dat het gewoon zo is gecreëerd door mensen en hun menselijke besluiten (zoals bij het BSN en de inrichting van gemeentelijke administraties). De grondhouding van de regering is in elk geval telkens weer: ontkennen, wegstijven en er vooral niets aan doen (op zijn best misschien over een paar jaar). Ik heb deze attitude al eens institutionele discriminatie genoemd en als zodanig heb ik een en ander nu ook voorgelegd aan de Nationaal Coördinator tegen Discriminatie en Racisme.

Voor de goede orde merk ik op dat ook de eilandelijke bevolking en de Eilandsraden naar mijn overtuiging meer kunnen doen om hun (betere) positie in Nederland te bewerkstelligen.

Recentelijk heb ik in wandelgangen vernomen dat er een zekere stimulus bestaat voor de ontwikkeling van ecotoerisme in Caribisch Nederland. Daarvoor zou ongeveer 10 miljoen euro per jaar beschikbaar zijn voor elk eiland. (Het is mij niet gelukt dit punt te verifiëren; wellicht is daar dan ook moeite voor

gedaan). Dat - mijzelf beperkend tot Sint Eustatius - het officiële bureau voor toerisme op het eiland vervolgens buiten deze ontwikkeling wordt gehouden en dat dit vooral een potje met geld betreft waar slechts de regeringscommissaris en een klein clubje getrouwen weet van heeft, lijkt me iets dat in een willekeurige gemeente in Nederland een onbestaanbare zaak is.

Zo begrijp ik uit de krant dat met de op handen zijnde excuses voor het slavernijverleden (ook hier weer unilateraal handelen: geen overleg met lokale entiteiten) een bedrag gemoeid is van 200 miljoen euro. Het zal vast een goede bestemming krijgen maar het voor een fractie hiervan gelijktrekken van - bijvoorbeeld - de sociale uitkeringen (als ware de Caribische Nederlander een volwaardige Nederlander) lijkt dan weer geen ruimte.

En als ik de ratio van al dit achterbaks handelen nu eens zou begrijpen, dan kan ik het misschien ook nog eens uitleggen aan anderen. Maar ook dat is niet het geval. Wat mij staande houdt in mijn overtuiging is dat ik in het boek "Ongemak" (ISBN 978 90 446 4926 0) lees dat ook instituties als de Nationale Ombudsman, de Raad van State en het College voor de Rechten van de Mens kritische kanttekeningen plaatsen bij de handelwijze van dit kabinet. Ook de evaluatiecommissie o.l.v. mw. Spies in 2015 bevond dat de Nederlandse regering veel beter moest luisteren naar de lokale bevolking, veel meer moest doen aan armoedebestrijding en zich minder dominant moest opstellen (zie blz. 239 van aangehaald boekwerk). In mijn beleving is deze bevinding van zeven jaar geleden nog steeds even geldig en er wordt nog steeds volledig diametraal anders gehandeld.

Mijn roep om bezinning, wijsheid en gezond verstand (de roep om medemenselijkheid is wellicht een tikje te veel gevraagd) blijft van kracht.

Met vriendelijke groet,

Ir. J.H.T. (Jan) Meijer MBA,
Cornelis Houtmanstraat 9-b,
2593 RD Den Haag.

T +31 6 31 79 58 57 (t.b.v. whatsapp)

E jhtm.nl@gmail.com

W <http://statia.nu> of <http://statia.nu/nl>

cc: *Nationale Ombudsman, Nationaal Coördinator tegen Discriminatie en Racisme*